

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခေတ်ပျိုဖြူ

မိနားမည်ကို တစ်ပါးတွတ်တိုင် ...

ငြိမ်းမက်စက် မိခားစေ့မယ် ...

အချစ်လှူချင်းသေသက်

အခန်း (၁)

“ယိမ်းက မောင့်ကို ဘယ်သူ့အတွက်မှ အချိန်ကုန် မခံစေချင်ဘူး မောင်။

မောင်စာရေး နေ တဲ့အချိန်ကလွဲလို့ ကျန်တဲ့မောင့် အား လပ် ချိန်တွေ ဟာ
ယိမ်းအတွက်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့အတွက်မှ မ ဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ sorry ပဲ ရဲရင့် ”

သူမ၏ ပေါ့ပျက်ပျက် တောင်းပန်စကားကြောင့် ရဲရင့်က ခါးထောက်ရပ်ရင်း
တောက်တစ် ချက်ခေါက်သည်။ ပြီးမှ အဝါနုရောင် လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးဝတ်ထားသဖြင့်
ပေါ်လွင်နေသော သူမ လက်မောင်းဝင်းဝင်းလေးကို သူ့လက်နှစ် ဖက်နှင့်
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆုပ်ကိုင်ကာ လှုပ်ယမ်းပြီး ...

“ကြည့်နဲ့ ဒီကိစ္စက sorry ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ပြီးသွားမှာ
မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါကို မင်းလည်း သိတယ်။ ငါလည်းသိတယ်”

“ငါ ကတော့ sorry ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ပဲ အေးအေးဆေးဆေး
အဆုံးသတ်ချင်ပြီ။ ဒိုင်အပြင်းစားတွေ ငါ့ကို လာမသွင်းနဲ့တော့ ရဲရင့်။ နင့်ကို ငါ့ရတ်တွေ ထဲမှာ
ခဏနားထားတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ”

“ဟာ...မင်းစကားတွေ က ငါ့ကို ချေလှချည်းလား ကြည့်နဲ့။ ဘာအတွက်
ငါ့ကိုနားခဲ့တာလဲ၊ အဲဒါတစ်ခုတော့ ဖြေပေး Please”

သူမဆံပင်ပုံစံကို ဝဲခနဲ တစ်ချက်ခါအောင် ခေါင်းကိုညှိတ်လိုက်ပြီး....

“အရှင်းဆုံး ပြောပြမယ် သေချာနားထောင်နော်။ နင်နဲ့တွဲ ရတာ ကို ပျင်းလာလို့
ရှင်းရဲ့ လား။ နင်ငါ့ဘေးမှာ ရှိနေတာကို feel မရှိတော့ဘူး”

“ငါတို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ အချစ်”

“အို... no အချစ်”

သူမက ရဲရင့်စကားကိုဖြတ်ပြီး ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အလှဆုံး ပြုံးရင်း...

“ငါတို့နှစ်ယောက် စတွဲ တုန်းက အချစ်အကြောင်း ပါလို့လား။ နင့်ဘက် ကတော့ မသိဘူး၊ ငါ့ဘက် ကတော့ နင်နဲ့တွဲ ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး နင့်ကို ငါချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကား လုံးဝ မပြောခဲ့တာ သေချာတယ်”

“မင်းကွာ”

သူမ အလှဆုံးအပြုံးတစ်ပွင့် ထပေးခဲ့ကာ ကော်ဖီရောင် Disor အမျိုးအစား လက်ကိုင် အိတ်ကလေးကို ကောက်လွယ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ဇာတ်လမ်း ကတော့ ပြီးသွားပြန်ပြီ။ ဒီလို ဇာတ်လမ်းတိုလေးတွေ သူမတို့လို လူငယ်တွေ ကြားထဲမှာ သိပ်မဆန်းတော့သည့် ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ကျန်ခဲ့သူလည်း အသည်းအသန် မခံ စားရသလို ထားရစ်ခဲ့သူကလည်း ပျော်ရွှင်လွန်းမဟုတ်။ ဒီ တစ်ယောက် ပြီး နောက် တစ်ယောက် ဆို သည့် ခံစားမှု တောင် ရှိနေမလား မသိ။

သူမ တစ်ယောက် တည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် စိမ်းလန်းစိုပြည်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

စိမ်းလန်းစိုပြေကို ရောက်တော့ ရေစပ်နားက ခုံလေးမှာ ရွေးထိုင်လိုက်ပြီး စိတ်တွေ relax လုပ် လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ ဩရှုချိုသက်သော အသံတစ်ခု သူမနားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တာပဲ ဖြစ် သည်။

“ယိမ်း... မောင်စောင့်နေတာ နှစ် နာရီကျော်နေပြီနော်၊ ရှက်စရာကောင်းနေပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ယိမ်းကို မောင်စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယိမ်း အခုမောင့်ဆီကို လာမှာ လား၊ မလားဘူးလားဆိုတာကိုတော့ ပြောဦးလေ။

ယိမ်းမလာ ဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင်လည်းမောင် အိမ်ပြန် တော့မယ်လေ။ ဒီနေ့

မောင့်ဝတ္ထုတစ်ခု ဇာတ်သိမ်းရေး မလို၊ ယိမ်းကတွေ့ ချင်တယ်ဆိုလို့ မောင်ထွက်လာခဲ့တာ။”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ အဲဒါဆို မောင် ညကျမှဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်နော်”

သူမ ဖုန်းပြောနေသော ကောင်လေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ကောင်လေးက သူမနှင့် Eddy fit ကို အနက်ရောင် Levi's 501 နှင့် တွဲ ဝတ်ထားကာ ပျော့ဆင်း ဆင်းဆံပင် အညိုရောင် ဂုတ်ထောက်လေးကို ရှင်းသန့်နေသော သူ့မျက်နှာလေးကို ပေါ်လွင် အောင် ဘီးကုတ်ငွေ့ရောင် ပါးပါးလက်လက်ကလေးနှင့် ပင့်တင်ထားသည်။

ထူးခြားတာ ကတော့ ညာဘက်နားမှာ ကြယ်ပွင့်လေးပါသည့် နားဆွဲသေးသေးလေးက သူမကားပြောတိုင်း တလှုပ် လှုပ်နှင့် ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။

ဒီလို ထင်းလင်းကာ ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည့် ချစ်သူလေးကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးက နှစ် နာရီကြာအောင် ဒီမှာ ထိုင်စောင့်ခိုင်းပါလိမ့်။ ဒါကိုတောင် သူက တစ်ချက်မှ စိတ်ဆိုးပုံမပြဘဲ တစ်ဖက်က သူ့ချစ်သူမိန်းကလေးကိုတောင် ချောနေလိုက်သေးသည်။ သူမ ဒီကောင်လေးကို စိတ် ဝင်စားသွားသဖြင့် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုထွင်လိုက်မိသည်။

“ချွတ်....ချွတ်...ဟိတ်”

သူမက ကောင်လေးဘက်ကိုလှည့်၍ လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ ကောင်လေးက အူကြောင် ကြောင်နှင့် သူမကို လှမ်းကြည့်ကာ....

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ဒီမှာ ခဏလောက် လာထိုင်ပေးပါလား ဟင်။ အကူအညီ တစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့”

“ချင်ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးက ထလာကာ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူမက အချို့လွင်ဆုံး ပြုံးရင်း....

“ရှင့်ကို အကူအညီတစ်ခုလောက်တောင်းချင်လို့ပါ။ ရမလားဟင်”

ကောင်လေးက မျက်မှောင့်ကုတ်ရင်း...

“ပြောကြည့်လေ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာ ကူညီပါမယ်”

သူမကောင်လေးကို ညှို့မျက်ဝန်းတွေ နှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

“ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံအိတ် ဘယ်မှာ ထွက်ကျကျန်ခဲ့လဲ မသိဘူး ပြီးတော့ ကားသောက လည်း ကားထဲမှာ ကျန်ရစ် ၁၀၀၀ ချလိုက်မိတယ်။ အဲဒါ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ဖိုးအတွက် ကျွန်မကို ခဏလောက် စိုက်ရှင်းပေးပါလားဟင်။

ပြီးတော့ ရှင့်မှာ ကားပါရင် ကျွန်မကိုအိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပါလား။ အိမ်ရောက်ရင် ကျသလောက် ပိုက်ဆံ ကျွန်မ ရှင်းပေးမယ်လေ။ ကျွန်မကို ကူညီပါနော်”

ရေးခေတ် တစ်ယောက် သူ့ရှေ့ problem girl လေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်လိုက်မိ သည်။ သူမလိုချင်သည့် အကြောင်းအရာကို မနားတမ်းပြောနေသာ သူမပုံစံလေးက ကလေးတစ် ယောက် လို ဖြူစင်အပြစ်ကင်းလွန်းနေသည်။

သူမရှေ့က သူမ ကူညီတောင်းနေသူဟာ သူမနှစ် တစ်ခါမှ မသိခဲ့ဘူးသော သူမိမ်း ယောက်ျားဆိုတာကို သူမသတိတောင် ထားမိရဲ့ လား မသိဘူး။ သူမပုံစံက သူနှင့် အရင် က တည်း က ရင်းနှီးခဲ့ကြသလို တရင်းတနှီးရှိလှသည်။

သူမပုံစံကိုကြည့်ရတာ လည် ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရ ပြီး အဆင့်အတန်း ရှိရှိလေးထဲကပါပဲ။ အဝါရောင် ကိုယ်ကျပ်လက်ပြတ်ကလေးကို ခူးအထက် စကပ် ဖားဖား ကော်ဖီရောင် လေးနှင့် တွဲ ဝတ်ထားကာရှု။ ဖိနပ်ကော်ဖီရောင် ကို အဝါပန်းပွင့်ကြီးကြီး တစ် ပွင့်ပါသော ဖိနပ်လှလှလေးစီးထားသည်။ အိမ့်မိကဆံပင်ပုံ ဆန်းလေးက ရှင်းသန့်ဝင်းဖန်နေသော သူမ၏ Body face ကလေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းသည်။ နားဆွဲကြီးကြီးတွေ ၊ ဆွဲကြီးပုတီးတွေ လက် ကောက်တွေ နှင့် သူမပုံစံလေးက sexy ကျပေမယ့် သိပ်မရှင်းဘဲ ကြည့်လို့ကောင်းနေသည်။

သူ့ကို ဘယ်လိုတွန်းအားကြောင့် မှန်းမသိဘဲ သူမကို ခင်သွားမိသည်။ သူ့မှာ ချစ်သူမလာ လို့ စိတ်မညစ်အားဘဲ သူမကို ကူညီပေးတော့မည် ။ သူ right က ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုလူမျိုး မဆို ကူညီချင်သည်။

ထိုစိတ်ကြောင့် ပဲ သူ့ချစ်သူ “ယိမ်း” နှင့် ခဏခဏ ပြဿ နာတက်ရသည်။ သူကလည်း သူပဲလေ။ ကိုယ်နှင့် ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ကိုယ့်မျက်စိရှေ့ အမြင်မတော် ရင် ဝင်ကူညီ လိုက်တာ ပါပဲ။

“ဟိတ်... ကူညီမှာ လားလို့။ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

သူကပြုံးရင်း သူ့စဉ်းစားနေတာတွေ ရပ်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နေဦးလေ။ ရှင်နာမည် ပြောဦးလေး။ ကျွန်မတို့က သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီလေ”

သူမ၏ သွက်သွက်လက်လက် စကားလေးတွေ ကြောင့် ...

“ကျွန်တော် နာမည် မင်းရှေးခေတ်ပါ”

“ဟာ ... သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေပြီပဲ ကျွန်တော် တွေ ဘာတွေ နဲ့၊ ရှိသေပြမနေနဲ့။ နင်နဲ့ငါပဲ ပြောကြတာပေါ့။ အိုကေ၊ ငါ့နာမည် က ကြည်နူးစွဲမက်။ အိမ်မှာ နဲ့ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ကတော့ မိန်းမလို့ ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်ကြတယ်။ နင့်ကို ငါက ရှေးလို့ခေါ်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

သူမ သူ့အပေါ်မှာ အရမ်းရင်းနှီးလွန်းနေသည်။ တကယ်ဆို သူနှင့် သူမက အခုမှ ပထမဆုံး အကြိမ် ဆုံတာလေ။

ဒါမှမဟုတ် သူဟာ နာမည် ကြီးစ လူငယ်စာရေး ဆရာလေး တစ်ယောက် ဆိုတာ သိမသိလို့ တမင်ဝှင်ရှိက်တာလား။ သူ့စဉ်းစားမရ။ စာရေး ဆရာ ဖြစ်သော သူ့ကို ဘယ်ပရိ သတ်မှ မမြင် ဖူးဘူးဆိုတာတော့ သေချာသည်။ ဒါကို ဒီကလေးမလေးက ဘာအကြံအစည်းနှင့် ဝင်ရောရတာ လဲ။ တကယ်ပဲ ရိုးရိုးသားသားပဲလား။

“ဒါနဲ့ နင်စာတွေ ဘာတွေ ဖတ်လား”

သူမက မျက်လုံးပြူး ရင်း...

“စာ ...ဘာစာလဲ”

ဟု နားမလည်သလို ပြန်မေးနေသည်။

“ဪ... ဝတ္ထုတို့ ကျန်တဲ့ ရသစာပေတို့ ဘာတို့ပေါ့”

“ဟား ဟား ရှေးက ငါ့ကိုတော် တော် အထင်ကြီးတာကို။ ငါက ရွှေသွေးတို့၊
ရတနာပန်းခင်း တို့ကလွဲရင် ဘာစာမှ မဖတ်ဘူး”

သူမက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း ပြောသည်။

“ကျောင်းရော ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ UFL ပြင်သစ်နဲ့ပြီးတာ”

သူမခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ကဲ...ဒါဆို ပြန်ကြရအောင်လေ။ ငါ နင့်ကို ဘယ်ကိုလိုပိုပေးရမလဲ”

“အင်းလျားမြိုင်လမ်းကိုလေ”

သူမတော့ သူ သူမဆင်ထားသော အကွက်ထဲကို လှလှပပလေး

ဝင်ရောက်လာပြီဆိုတာ ကို သူမနားလည်လိုက်သည်။ သူဟာ စာရေး ဆရာ တစ်ယောက်
ဆိုတာ သူ့ချစ်သူနှင့် ဖုန်းပြောက တည်းက သူမ သိထားပြီးသာ။

အခု သူ့နာမည် ကို မိတ်ဆက်တော့လည်း သူမသိပ်ကြိုက်သည့် စာရေး ဆရာ
ရှေးခေတ်ဟာ မင်းရှေးခေတ်ဆိုသည့် သူပဲဆိုတာကို သိရတော့ သူ အတိုင်းမသိ ဝမ်း သာ
သွား ရသည်။ ဒါမေပဲ သူများ တွေ ဝင်လာတတ်သော အကွက်မျိုးနှင့် မရောချင်တာမို့ အကွက်
ဆန်း လေးထွင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ဘက်က ယုံကြည်သွားသည်ဟု သူမယုံကြည်သည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့သူမက ဟန်ဆောင်ခြင်း အတတ်ပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းမခတ်သော လည်း အတော် အတင့်တော် ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ ထိုနေ့က ရရှိလိုက်တာ ကတော့ သူ၏ လိပ်စာကဒ်လှလှလေးနှင့် ရင်းနှီးမှု တစ် ခုပါပဲ။

“မဟုတ်ဘူး။ ယိမ်း အထင်လွဲနေတာ။ အဲဒီ ကလေးမမှာ တကယ် အကူအညီလိုနေလို့ မောင်ကူညီပေးတာ”

“ဘုန်း”

ယိမ်းက စားပွဲကို လက်ဝါးနံ့ပုတ်ရင်း...

“သူများ တွေ အကူအညီလိုတိုင်း မောင်က အားအားယားယား ကူညီရအောင် မောင်က ရဲလား။ ဒါဆိုရင်ဘတ်မှာ ကူညီပါရေစဆိုတဲ့ စာတန်းချိတ်ထားလိုက်လေ။ ယိမ်းကို ပြောတော့ ဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းရေး မလို့ အိမ်ပြန်မှာ ဆို။ အခု မောင်က ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ”

ယိမ်း ဟု သူက ချစ်စနိုးနဲ့ခေါ်တတ်သော တိမ်းညွတ်ယိမ်းဆိုသည့် သူ့ချစ်သူ ဒီမိန်းကလေး ဟာ ဒေါသအရမ်းကြီးတတ်သလို စကားပြောလည်းရိုင်းသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက် ကတော့ အချစ် တွေ နှင့် သာ ဖုံးအုပ်ထားတာမို့ ဒါတွေ ကို အပြစ်လိုမ မြင်ခဲ့ပေ။ သူ့ဘက်က အမြဲတမ်းအလျှော့ပေး ထားခဲ့တာချည်းပါပဲ။

“sorry ပဲ ယိမ်းရယ်”

“တော် စမ်း၊ မောင် မောင့်အဖေက မောင့်အမေကိုsorry ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းပြောပြီး ထားခဲ့ရင် ဒီလိုနေရာ ဒီလိုအဆင့်မှာ မောင်ဆိုတာ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တော် တော့ ယိမ်း”

ယိမ်းနှင့် သူ ပြဿ နာမ ဖြစ်ချင် တစ်ဘဝလုံးအတွက် ရည်ရယ်ပြီး

ရွေးချယ်ခဲ့သော မိန်းကလေးမို့ သူလမ်းမခွဲချင်။ ယိမ်းဟာ မာနကြီးပြီး ဒေါသပါကြီးသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ ရည်မှန်ချက်ကြီးမားသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်
ဖြစ်သည့် Beauty Salon ဆိုင်ကြီး ငါးခုပိုင်ဆိုင်ပြီး ကိုယ်ပိုင်အလှကုန်ပစ္စည်း Brand
တစ်ခုနှင့် ထုတ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်နေသူ။ သူက တော့ ဘဝကို ရှိတာလေးနှင့် ပဲ
အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ချင်သူ။ သူတို့နှစ်ယောက် က ပြဒါး တစ်လမ်း၊
သံတစ်လမ်းဆိုပေမယ့် တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် တော့ သိပ်ချစ်ကြသည်။

“ယိမ်း မနက်ဖြန် မောင့်မွေးနေ့။ ယိမ်းကို တစ်ခုခု ကျွေးချင်လို့”

ယိမ်းက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးရင်း မှ....

“အစ ကတော့ စီစဉ်ပေးမလို့ဘဲ။ ခုတော့ စိတ်နောက်သွားပြီ”

“ယိမ်းကလဲကွာ”

သူက ယိမ်းပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ယိမ်း၏ နဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး
တစ်ချက်နှိပ်လိုက် သည်။

“မောင် တစ်ယောက် လေးကို ပိုထားပြီးပဲ ယိမ်းရယ်။ ပြီးတော့ မင်းကို ဒီလို
အရမ်းချော မောတဲ့ မိန်းကလေးကိုထားပြီး နောက် တစ်ယောက် နောက်ကို
ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက် သွားမယ့် ကောင်မျိုးလို့ ယိမ်းက သတ်မှတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်သေးဘူး မောင်”

ယိမ်း၏ လေသံက နည်းနည်း ပျော့ပျောင်းလာသည်။

“ယိမ်းက မောင့်ကို ဘယ်သူ့အတွက်မှ အချိန်ကုန်မခံစေချင်ဘူး။ မောင် စာရေး
နေတဲ့ အချိန်ကလွဲလို့ မောင့်အားလပ်ချိန်တွေ ဟာ ယိမ်းအတွက်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့အတွက်မှ
မဖြစ်စေချင် ဘူး။

ယိမ်းအကြောင်း မောင်သိပါတယ်။ ယိမ်းက လောဘကြီးတယ်။ အပြည့်အဝမှ

မရရင် ဘာမှမလိုချင်ဘူး”

“ယိမ်း စကားသံဆုံးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲကိုယိမ်းကို ဆွဲသွင်းလိုက်မိသည်။
ဒေါသကြီး လွန်း သည့် ယိမ်းဟာ သူ့ကိုတော့ ချစ်ရှာပါသည်။

“မောင့်ဘက်ကလည်း ယိမ်းကို အပြည့်အဝချစ်ပါတယ်ကွာ”

“ဆာကူရာတာဝါ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ဆုံမယ်လေ”

သူ ယိမ်း၏ ဆိုင်ကို ယိမ်းကိုဝင်ပို့ပေးခဲ့ပြီး ထုတ်ဝေသူဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။
မနေ့က ဇာတ်သိမ်းရေး ခဲ့သော ဝတ္ထုစာမူလေးကို ထုတ်ဝေသူထံ ပေးရန် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်
တိုက်ကို ရောက်တော့...

“ဟိုင်း... ကိုရှေးခေတ် စာမူလာအပ်တာလား။ အတော် ပဲဗျာ။ ကျွန်တော်
စာစီလိုက်တော့ မယ်။ ခင်ဗျားစာအုပ်တွေ ကတော့ နယ်ကလှမ်းလှမ်းမှာ လို့
ထပ်ထပ်ရိုက်နေရတယ်ဗျို့။”

သူက ကျောပိုးအိတ်လေးထဲမှ စာမူကို ထုတ်ပြီးပေးရင်း...

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် လုံးအတွက်
အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ စာမူခ တစ်ခါတည်းယူသွားမလား။ ဒါမှမဟုတ်
ခင်ဗျားဘဏ် အကောင်ထဲ လွှဲပေးလိုက်ရမလား။”

“ဘဏ်အကောင်ထဲပဲ လွှဲလိုက်ပါ ကျွန်တော် ငွေသားမကိုင်ချင်လို့”

“အိုကေပါဗျာ”

“ကဲ ဒါဆို ကျွန်တော် သွားမယ်”

ထုတ်ဝေသူကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး သူထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ထုတ်ဝေသူကလည်း
လူငယ်ပဲမို့ စကားတွေ သိပ်ပြောစရာမလိုလဲ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်

အလိုလိုနားလည် ပြီးသား အဆင်ပြေသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ် လောက်ကတည်းက မိဘတွေ ဆုံးသွားခဲ့တာမို့ တစ်ယောက်တည်းသ မား။ သူ့အတွက် ကတော့ ရသည့်စာမူခက ပိုလှူတောင်နေသေးသည်။

မိဘအမွေထားခဲ့သော ရတနာပစ္စည်းအနည်းငယ်နှင့် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်း၊ မကြာခင်ကမှ လဲထားသော mark၁၁ ရွေ့ငါး ကား ကလေးက သူ့ပိုင်ဆိုင်မှု အကုန် ဖြစ်သည်။ ရသည့် စာမူခ ကို သုံးပြီး ပိုတာဘဏ်စုထားတာမို့ နောင် ရေး အတွက်လည်း သိပ်မပူရ။

ရသမျှကို တင်းတိမ်တတ်သော သူ့အမူအကျင့်ကြောင့် လောဘကြီးပြီး ထက်မြက်သော ယိမ်းနှင့် မကြာခဏ စကားများ ရသေးသည်။ ယိမ်းက သူ့ကို စာရေး သည့် လုပ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ မလုပ်စေချင်။

သူ့မိဘထားခဲ့သော ရတနာပစ္စည်းအချို့ကို ရောင် :ချပြီး အရင်းအနှီးလုပ်ကာ လုပ်ငန်း တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်စေချင်သည်။ ဒီစာရေး တာက နောင်ရေး အတွက် မသေချာဟု အမြဲ ပြောသည်။

သူ ကတော့ သူဝါသနာပါသည့် စာရေး ခြင်းကိုပဲ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ကာ ဘဝကို နူးနူး ည့်ည့်ဖြတ်သန်းချင်သော သူတို့နှစ် ယောက် ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ကြသော အံ့သြစရာကောင်းလှသည်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် သူ ကတော့ အလုပ်တွေ ကို ဘောဘတကြီး လုပ်နေသော သူ့ချစ်သူ ယိမ်းကိုတော့ တကယ်ပဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ရပါသည်။

အခန်း (၂)

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါက ကောင်မလေးတွေ မှ မဟုတ်ဘူး။

ဒုက္ခတကယ်ရောက်နေတဲ့သူ ဆိုရင် ကူညီပေးချင်တဲ့စိတ်က မွေးကတည်းက ပါလာပြီးသားကွာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့ချစ်သူနဲ့ အမြဲ တမ်းပြဿ နာတက်ရတယ်”

“ဘယ်လို နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြန်တဲ့ မယ် ဟုတ်လား နောင်ရိုး”

နောင်ရိုးဆိုတာ သူမနှင့် လွန်ခဲ့သော လေးလလောက်ကမှ လမ်းခွဲခဲ့သော ကောင်လေး ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် စွဲ၊ ငါ နင့်ကို အရမ်းကြွေနေတယ်”

“ဟား....ဟား..ဟား”

သူမ တကယ့်ကို ဟက်ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ နောင်ရိုးရယ်။ ပြတ်သွားတဲ့ ရည်းစားကို ပြန်တဲ့ တာ နင့်ရာဇဝင်မှာ လည်း မရှိခဲ့သလို ငါ့ရာဇဝင်မှာ လည်း မရှိခဲ့ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ငါ့မှာ လက်ရှိတဲ့ နေတဲ့ final တက်နေတဲ့ ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်”

“ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး စွဲ၊ ငါ့ခွင့်လွှတ်တယ်၊ နင်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး စွဲ၊ နင်နဲ့ငါ တကယ်ပဲ လမ်းခွဲစကားပြော ဖြစ်ခဲ့လို့လား”

ဒါ ကတော့ ဟုတ်သည်။ သူနှင့်သူမ လမ်းခွဲစကားမပြော ဖြစ်ခဲ့။ မပြော ဖြစ်တာကလည်း အကြောင်းရှိသည်။ သူနှင့်သူမ တွဲ နေစဉ်ကာလမှာ ပဲ သူမက ဘဲတစ်ပွေနှင့် ထပ်တွဲ ခဲ့သလို သူကလည်း သူ့အဆက်ဟောင်းကြီးနဲ့ ပြတ်သလို၊ မပြတ်သလိုလုပ်နေသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲ အတွဲ ကိုယ်စီနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိတော့မှ

တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့ .အောင် ရှောင်ရင်း ဘာမှမပြောဘဲ ပြတ်သွားသလို ဖြစ်သွားတာ ဖြစ်သည်။

“အဲဒီ တော့”

“နင်နဲ့ ပြန်တွဲ မယ်လေ”

သူမ အလှဆုံးပြုံး လိုက်ရင်း....

“ကောင်းပြီလေ။ မုန့်သွားစားရုံ၊ shopping ထွက်ရုံလောက်တော့ ရပါတယ်။ လာပြီးတော့ ချူတောတော့ မကြိုက်ဘူးနော်။ ဒါနဲ့ နင်က အဆိုတော် ပေါက်စ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်ဟာ။ ဒီကြားထဲ ငါနင့်ကို အတည် Propose လုပ်ဦးမှာ နော်။ တကယ် အတည် အတည်”

သူမ ကတော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရုံမှအပ ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါ။ အပျင်းပြေ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ အတွက် သူမနှလုံးသားကို နေရာမပေးနိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ နောင်ရိုးကို မပြောချင်တော့။

“ငါ studio သွားရဦးမယ်။ နင်ပြန်တော့မလား”

“ရတယ် နင်သွားတော့။ ငါလိမ့်စရာရှိသေးတယ်။ နောက်မှ contact လုပ်လိုက်မယ်”

“အိုကေ”

နောင်ရိုးနှင့်သူမ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ ဆုံတာမို့ သူမ ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ပဲ ရပ်နေလိုက် သည်။

ဒီနေ့တမင်တကာ bus စီးချင်တာမို့ ကားမယူပဲ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမရဲ့ style ကဒီပဲလေ။ ဘယ်အရာကိုမဆို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေးပဲ ဖြတ်ကျော်ချင်သည်။

သူမ မီးပွိုင့်နားမှ မြို့ ထဲသွားရန် စိတ်ကူးရတာ မို့ bus ကားဂိတ်ဘက် ပြန်လျှောက် လာခဲ့လိုက်သည်။

ထိုစဉ်.....

ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ရွာချလိုက်သော မိုးကြောင့် သူမတကိုယ်လုံးကြွက်စုတ်ကလေး ဖြစ်သွားရသည်။ ရေများများ ပါသော မိုး ကတော့ အချိန်အခါမဟုတ်အားကောင်းဆဲ...

အဖြူရောင် အင်္ကျီပါးကလေးနှင့် ပေါင်လည်ခန့်သာ ရှည်သော ဘောင်းဘီအနက် အတိုလေးနှင့် သူမ လူကြားထဲ ဒုက္ခရောက်ရတော့သည်။ ရေစိုနေသော အင်္ကျီပါးအောက်မှာ bra ပန်းနုရောင် ကလေးက အတိုင်းသား။

မီးဝင်းဝင်းတောက်စွာ စားတော့ဝါးတော့မတက် ကြည့်နေသော ပုရိသများ ရှိသလို မသိမသာ လှမ်းရှိုးနေသော ပုရိသများ လည်း ရှိသည်။ busနှင့်သွားရန် ဘယ်လိုမှ အဆင် မပြေ တော့တာမို့ ကားငှားရန် လက်တားလိုက်သည်။

မိုးကလည်း ဘယ်အငြိုး ကြောင့်ရယ်မသိ ရွာလို့ကောင်းဆဲမို့ သူမ ကားတားမရဘဲ ဖြစ် နေသည်။

“ကျွ”

ကားဘရိတ်အုပ်သံနှင့်အတူ စွေ.ကနဲ သူမရှေ့တွင် ရပ်လာသော mark ၁၁ ရွှေငါးကားကြီး ကြောင့် သူမ မျက်ခုံးလေးပင့်သွားရသည်။ ကားမှန်တံခါးက လျှောက်နံ ကျသွားကာ မျက်နှာ တစ်ခုပေါ်လာသည်။

“ဟင်...မင်းပါလား”

“ဟင်.....ရှင်”

အာမေဇိုတ်သံနှစ် ခုက တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်သွားသည်။ သူမ နှလုံးသား နွေးသွားရသည် အထိ သူမမျက်နှာလေးက ချိုအိနေသည်။

“ကဲ...အမိ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချစ်စရာပဲ၊ ကြွက်စုတ် ဖြစ်နေပြီ။ ကားမပါဘူးလား ဘယ်သွား မှာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ကားမပါဘူး။ အစ ကတော့ မြို့ ထဲသွားမလို့ပါပဲ။ အခုတော့ အိမ်ပဲပြန်တော့ မယ်”

သူက ခေါင်းညှိတ်ရင်း....

“လာကားပေါ်တက်လေ။ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူမ သူ့ကားပေါ် အပြေးလေးတက်လိုက်သည်။ အရမ်းချမ်းနေပြီလေ။

“ဆောရီးပဲနော်။ ရှင့်ကား ရေစိုသွားပြီ”

သူက အပြုံး ချိုချိုလေးနှင့်.....

“ရပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားလေး ကတော့လေ တွေ့ လိုက်ရရင် ပြဿ နာတစ်ခု ကတော့ အမြဲပါလာတာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် သူမ အလှဆုံးပြုံး လိုက်မိတယ်။ သူနှင့်ထပ်ဆုံချင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ထပ်ဆုံတွေ့ ရလိမ့်မယ်လို့ သူမဘက်က မတွေ့ မိခဲ့။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ ဆုံခွင့်ပေးသော ကံကြမ္မာကို သူမ စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ဒါနဲ့ရှင် ကျွန်မ အဲ...ဆောရီး။ နင်နဲ့ ငါပဲ ပြောမယ်နော်။ ရှေးခေတ် နင်က ငါ့ကိုတွေ့ လို့ ကားရပ်လိုက်တာလား”

သူက သူ့အပေါ်ထပ်ဝတ်ထားသော စွယ်တာ အဖြူလေးကို ချွတ်ကာ သူမထံ လှမ်းပေး ရင်း..

“ရော့....နင် အရမ်းအေးနေပြီ။ ဒါထပ်ဝတ်ထားလိုက်”

သူမလည်း အရမ်းကိုအေးနေပြီမို့ မငြင်းမိဘဲ ယူဝတ်လိုက်မိသည်။ သူ့

အကျီလေးကို ဝတ်လိုက်ရတဲ့ ခဏ သူမရင်ထဲ နွေးထွေးရှိန်းမြဲသွားရသည်။

“ဟဲ့.....ငါမေးတာကို ဖြေဦးလေ”

“နင် မှန်းမသိပါဘူးဟာ။ ကောင်မလေး တစ်ယောက် မိုးရေထဲမှာ
ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကူညီ ပေးရအောင် ရပ်လိုက်တာ”

သူ့စကားကြောင့် သူမ မျက်မှော က်ကြဲတလိုက်မိသည်။

“နင်က ကောင်မလေးတိုင်း ကူညီပေးတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား ရှေးခေတ်”

သူမ၏ ခပ်ငေါ့ငေါ့လေသံကြောင့် သူ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရကာ....

“မဟုတ်.....မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါက ကောင်မလေးမှ မဟုတ်ဘူး၊
ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူဆိုရင် ကူညီပေးချင်တဲ့စိတ်က မွေးကတည်းက ပါလာပြီးသားကွ။
အဲ့ဒါကြောင့် ငါ့ချစ်သူနဲ့ အမြဲ ပြဿ နာတက်ရတယ်”

သူမက သဘောတကျရယ်လိုက်သည်။

“နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

သူက သူမကို ဘုကြည့်ကြည့်ကာ မေးတော့မှ....

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်။ ဟိုနေ့က စိမ်းလန်းစိုပြေမှာ နင်နဲ့ ငါ ဆုံ ဖြစ်သွားတာကို
သာ နှင့်ဆော်လေး သိသွားရင် ကျွဲငါအကြီးကြီးတက်မှာ နော်”

“ဟာ.....တက်တာပေါ့ မိန်းမရယ်။ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ”

သူမကို သူက မိန်းမလို့ ခေါ်လိုက်သတဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်နေကြဆိုပေမယ့်
ဘယ်အသံမှ နားဝင်မချို့ခဲ့။ သူ့အသံလေး ကတော့ ဟိုအနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာအထိ
တဖြဲခွဲဖြဲနှင့် စီးဆင်းသွားခဲ့သည်။

“သူ့ကို ဘယ်သူက ပြောတာလဲတဲ့။ ငါနဲ့ဆုံတာကို”

“ငါပြောလိုက်တာလေ”

“ဟယ်....သေလိုက်ပါလား။ နင်က ဘာကိစ္စသွားပြောရတာ လဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူ ပြသ
နာရှာ တတ်မှန်း သိရဲ့ သားနဲ့ လျှို့ဝှက်ထားပါလား”

“ငါမှ မလျှို့ဝှက်တတ်တာ”

စကားကောင်းနေစဉ်မှာ ပဲ သူမတို့ ခြံရှေ့ရောက်ခဲ့သည်။

“နင်မှာ တခြားကိစ္စမရှိဘူး မှလား။ အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ။”

“ရပါတယ်ဟာ မဝင်တော့ဘူး။ နောက်မှတွေ့တာပေါ့”

သူမက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်ရင်းမှ.....

“မရဘူးဟာ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်တော့ ဝင်သောက်သွားဦး

ငါ့ကိုခင်ရင်ပေါ့”

နဂိုကတည်းက အားနာတတ်သော သူဟာ သူမ နှစ် ခါတောင်

ထပ်မခေါ်လိုက်ရဘဲ သူမအိမ်ထဲသို့ ရောက်သွားရသည်။

“လာ.....ထိုင်ဦးနော်။ ငါ အကျီသွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင်

ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာမှာ တော့ ကော်ဖီနှစ် ခွက်နှင့်အတူ
သူမထွက်လာခဲ့သည်။

အပျော့သား အစိမ်းရောင် ဘောင်းဘီရှည်လေးနှင့် အနက်ရောင်

လက်ရှည်လေးကို ဝတ်ထားသော သူမက တစ်မျိုး ချစ်စရာကောင်းနေပြန်သည်။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ကလေးလေး တစ်ယောက် လို သူမ မျက်နှာလေးက

အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။

“ရော.....ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦး၊ နင် အကျီကိုတော့နောက်မှ လျှော်ပြီး

ပြန်ပေးမယ်နော်”

“ရပါတယ်ကွ။ ဒါနဲ့ပဲ နင့်မိဘတွေ ရော”

သူက အိမ်ထဲတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဖေဖေရော မေမေရော နေပြည်တော် သွားကြတယ်လေ။ အဲဒီ မှာ Hotel ဆောက်မလို့ သွားစီစဉ်ကြတာ။ အိမ်မှာ ငါနဲ့ အန်တီလေး နှစ် ယောက် တည်း။ အခု အန်တီလေးက Yuzana Plaza မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတော့ ညနေမှ ပြန်ရောက်မှာ ”

“နင် တစ်ယောက် တည်း ပျင်းနေတာပေါ့”

“အေးပေါ့”

သူက ခေါင်းညှိတ်ရင်း.....

“နင်က ဒီနေ့ ကားဘာလို့ ယူမလာတာလဲ”

သူမက ခေါင်းကို တဘက်တစ်ထည်နှင့် သုတ်နေရင်းမှ ရယ်ကာ....

“ငါက တစ်ခါတစ်လ နည်းနည်း ဂေါက်တယ်ကွ။ ဒီနေ့လည်း bus ကားစီးချင်လို့ တမင် တကာ ကားမယူလာတာ။ မိုးက ရုတ်တရက်ရွာချလာတော့ မြို့ ထဲသွားမယ့် အစီအစဉ်ကိုဖျက်ပြီး အိမ်ပြန်မလို့ ကားငှားနေတာလေ”

သူ လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး.....

“ကဲစကားကောင်းနေတာ၊ ငါပြန်တော့မယ်”

“ပြန်တော့မှာ လား။ နောက် ငါ ဒုက္ခရောက်နေရင် နင့်ကို ငါခေါ်လိုက်မယ်နော်။ နင့် ဖုန်းနံ ပါတ် ငါ့မှာ ရှိတယ်”

“အင်း ...ငါ စာရေး နေတဲ့အချိန် မဟုတ်ရင်တော့ ငါရောက်အောင်လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူ သူမကို နှုတ်ဆတ်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“မောင်ရေ....မောင်မောင် ဖုန်းကိုင်ဦးလေ”

ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ ယိမ်း အသံလေးကို rain tone လုပ်ထားတာမို့
ယိမ်းထံက ဖုန်းမှန်း တန်းကနဲ သိရလိုက်သည်။

“ယိမ်း ပြောလေ”

“မောင် အခုဘယ်မှာလဲ”

ယိမ်းအသံက rain tone ထဲကလို မချိုသာ။

“မောင် အခု လမ်းပေါ်မှာ လေ ကားမောင်းနေတာ”

“ဘယ်လို...ဒီလောက်မိုးတွေ သည်းနေတာကို မောင်က ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ဟိုလေ....ဟို”

ယိမ်း၏ သံသယတွေ ကို သူရှောင်မှ ဖြစ်မည် ။

“မောင့် Laptop ကွာ နည်းနည်း ကြောင်နေလို့ သွားပြင်တာ။ အခုတော့
ကောင်း သွားပါပြီ။ မောင်ထွက်လာတုန်းက မိုးကမရွာဘူးလေ။ လမ်းရောက်မှ ရုတ်တရက်
ရွာလာတာ”

“မိုးရေမိသေးလား၊ အိမ်ရောက်ရင် ဆေးသောက်ဦးနော်”

ယိမ်းက အဲလိုမိန်းကလေးပင်။ သူ့ကို အရမ်းချစ်ရဲ့ သားနဲ့ လိုက်ပြီး သံသယဝင်၊
သဝန်တို။ ပြီးတော့ တစ်ယောက် တည်း ဒေါသတွေ ထွက်နှင့် သူ တစ်ယောက် တည်း
ပူလောင်နေတတ်သည်။

အခု သူအောင်မြင်စ စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာတာတောင် ဘယ်
interview မှ မဖြေရတဲ့။ ယိမ်းပဲ အမိနဲ့ချခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်ပရိသတ်ကိုမှ
ဓာတ်ပုံမပေးရတဲ့ facebook နဲ့ gmail မှာ တောင် သူ့ပုံမတင်ရဘဲ သူ့စာအုပ်မျက်နှာဖုံးပုံကိုပဲ
တင်ခိုင်းခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ ဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ယိမ်းကို မညှာတတ်ခဲ့ဘဲ အမှန်အတိုင်း ပြောပြခဲ့

တာ ချည်း ပဲ ဖြစ်သည်။ အခု တစ်ခါမှာ မှ သူဘယ်လိုဘယ်လို ညှာမိသွားတယ်ဆိုတာ မသိ။
ယိမ်း မသိတာဘဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

သူ့ကိုယ်သူ လည်း အံ့သြရသည်။ ဒီကိစ္စ သူ့ဘဝမှာ ယိမ်းအပေါ် ပထမဆုံး
ညှာလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟူး”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှု တ်ထုတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာလှလှလေးတစ်ခု
သူ့မျက်ဝန်းထဲ ငြိ ပါလာသည်။

ထိုမျက်နှာလေးသည် သူ့ချစ်သူ ယိမ်းမဟုတ်တာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပဲသိသည်။

အခန်း (၃)

"မဟုတ်ဘူး မောင်။ သူက မောင် ထင်သလို ဖြူစင်ပွင့်လင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လက်သည်းဖွက်ထားတဲ့ ကျားသစ်လိုမိန်းကလေးမျိုး ။ ယိမ်းက မိန်းက လေးချင်းမို့ သိတယ်မောင်။ မြွေ မြွေချင်း ခြေမြင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ပေါ့။ သူ့အမေ target ဟာ ဘာလည်းဆိုတာကိုလည်း ယိမ်းသိတယ် ။သူ့မျက်နှာဟာ မာယာများ တယ်။ယောက်ျားတကာကို သူ့အလှနဲ့ မြူဆွယ်မယ့် ရုပ် မျိုး "

"မောင့်ဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းက ဘယ်သူနဲ့ပေါင်းပေးလိုက်တာလဲ။ ပထမချစ်သူလား။ ဒုတိယချစ်သူလား"

"ဘယ်သူနဲ့မှမဟုတ်ဘူး။ ပရိသတ်ဘက်က ကြိုက်သလို ယူဆလိုရအောင် အခွင့်အရေး ပေးထားတာလေ။ ပထမချစ်သူနဲ့ ပေါင်းပေးခွင့်ရှိသလို ဒုတိယချစ်သူနဲ့ ပေါင်းပေးလိုရတယ်ကွာ"

"ဟာကွာ.....မောင့်ဇာတ်လမ်းကလည်း"

ယိမ်းနှင့်သူ ဒီနေ့မှဖြန့်သော သူ့ ဆယ့်ငါးအုပ်မြောက် ဝတ္ထုကို ဝေဖန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယိမ်း ကတော့ သူပလောဘအတိုင်း ပထမချစ်သူနဲ့ ပဲ ဇွတ်ပေါင်းပေးစေချင်နေသည်။

ယိမ်းကော်ဖီတွေ တောင် အေးတော့မယ်။ သောက်လိုက်ဦးလေ

ယိမ်းက ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

မအေးသေးပါဘူး။ဒီမှာ အငွေတွေ ထွက်နေတာ မမြင်ဘူးလား

သူ့ကို ယိမ်းက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးရင်း.....

အလိုက်ကိုမသိဘူး။ အေးသွားအောင် မူ တ်ပေးလေ

ဪ.....အင်း.....အင်း

သူက ယိမ်းရှေ့မှ ကော်ဖီခွက်ကို ယူကာ တဖူးဖူးနှင့် မူ တ်ပေးနေလိုက်သည်။
တကယ်ဆို ကော်ဖီက မပူဘဲ ခပ်နွေးနွေးတောင် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကို ယိမ်းလည်း သိသည်။ သူ
လည်း သိပေမယ့် ယိမ်းကျေနပ်အောင် မူ တ်ပေးနေလိုက်သည်။ ယိမ်း ကတော့ သူ့ဖုန်းကို
ကိုင်ကာ ကလိနေလိုက်၊ သူ့ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်နှင့်....

မြင်ကွင်းက ဘယ်လိုမှ မလှပ။ သူက ကော်ဖီကို ဂရုတစိုက် အေးအောင်
လုပ်ပေးနေပေမယ့် သူ့ဘေးမှ သူ့ကောင်မလေး ကတော့ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ် ပြု
နေသည်။ သူမ ဆတ်ကနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူမ လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်မှု နှင့် အတူ....

“ဘယ်သွားမလိုလဲ ကြည့်နဲ့”

ဟု မေးသံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကြည့်နဲ့ကိုကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ ဟိုးက ဝိုင်းကို တကြည့်ကြည့်နဲ့။ ဘာလဲ အဲဒါ
ကြည့်နဲ့ ဇယားလား”

ပြောလာသူက သူမနှင့် တွဲ စဉ်ကာလမှာ ဘာပြဿ နာမှ မ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော
Final ဆေး ကျောင်းသား။

“မဟုတ်ဘူး လရောင် ။ အဲဒါ ကြည့်နဲ့သူငယ်ချင်း။ သူ့ပစ္စည်းတစ်ခု ကြည့်နဲ့ ငှား
ထားတာ။ ကားပေါ်မှာ ပါလာတယ်လေ။ သွားပြန်ပေးမလို့ မကြာပါဘူး။ ခဏပဲနော်။”

သူမ ခွင့်တောင်းလိုက်ပြီး ကားရပ်ထားရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ သူ
ကတော့ သူမကို လုံးဝ မမြင်ပေ။

“ဟွန်း....”

“မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။”

“သူ့ချစ်သူ မျက်နှာကို တစ်ကမ္ဘာ့ ထင်နေတာလား မသိဘူး။”

သူမ ကားပေါ်မှ သူ့စွယ်တာ အဖြူလေးထည့်ထားသော အိတ်ကို ယူလိုက်သည်။
ဒီ အင်္ကျီလေးကို လျှော်ပြီးကတည်းက ကြုံရင် ပြန်ပေးရန်အတွက် ကားထဲထည့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖုန်းဆက်ပြီးတော့လည်း တမင်တကာ မဆုံချင်တာမို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်တွေ့ မှပဲ ပေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

အခုတော့လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံခဲ့ပြီးပြီ။ ဆုံပြန်တော့လည်း ဘေးမှာ ဆိုင် သူ့ကိုယ်စီနှင့်။

သူ့အင်္ကျီလေးကို ပြန်ပေးရမှာ ကိုလည်း နှမြောနေပြန်သည်။ ဘာကြောင့် နှမြောနေရတာ လဲဆိုတာကို သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တွေ့ မရ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည် သူမ ဘေးမှာ သူ့အင်္ကျီလေးရှိနေတာဟာ သူမအတွက်တော့ သူ့ရှိနေသလို ခံစားရသည်။

သူ့ အင်္ကျီအိတ်လေးကို ဆွဲရင်း အလှဆုံး အပြုံး လေးနှင့် သူတို့ ဝိုင်းနားသို့ သူမ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ရှေး.....တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ ပြန်ပြီနော်။ ရော့.....ဟိုနေ့က ငါဝတ်သွားတဲ့ နင့် အင်္ကျီလေး ပြန်လာပေးတာ။ လျှော်ပြီးသားနော်...”

သူမ စကားကြောင့် သူ မျက်လုံးပြူး သွားသလို သူ့ဘေးနားက lady ရဲ့ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသော မျက်လုံးတွေ ကလည်း သူမထံ ခိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။

သိပြီးသားလေ။

ဒီလို ဖြစ်မယ်ဆိုတာ။

“သူက ဘယ်သူလဲမောင်”

“ယိမ်း၏ မေးသံအဆုံး သူ ခေါင်းတကုတ်ကုတ်နှင့် ဖြေရခက်နေစဉ်....”

“တို့က ရှေး သူငယ်ချင်း ကြည်နူးစွဲမက် ပါ။ ရှေး ကတော့ မိန်းမလို့ တို့ကိုခေါ်တယ်။ ယူလည်း ရှေးခေါ်သလို ခေါ်လိုရတယ်”

“မောင့်မှာ သူငယ်ချင်း မရှိဘူး”

ယိမ်း အသံက အေးစက်မာကျောနေသလောက် သူမ အသံ ကတော့ ချိုအီနေ သည်။ မကြာခင် မုန့်တိုင်း ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်တော့မယ်ဆိုတာ သူ ကြိုသိနေခဲ့ပြီ။

“တို့နဲ့ ရှေးက သူငယ်ချင်း ဖြစ်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး။ ယူ မသိဘူးထင်တယ်။ ရှေး နင်ကလည်း မိတ်ဆတ်ပေးဦးလေ”

“ဪ.....အင်း...ဒါက ငါ့ချစ်သူ တိမ်းညွတ်ယိမ်းပါ။”

“အိုကေ....တွေ့ ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။”

သူမက လက်ကမ်းပေးပေမယ့် ယိမ်းက လက်ကမ်းမပေးဘဲ အခိုးထွက်နေသော မျက်ဝန်းတွေ နှင့် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငြိမ်သက်နေသည်။ သူမ ကတော့ သူ့ကို ပြုံး ပြရင်း....

“ကဲ...ရှေး...ငါ့မှာ လည်း နေ့သည့်ပါလာတယ်။ နှင့် Dad ကို နည်းနည်း လောက် သင်ပေးထားဦးလေ။ လူမှု ဆက်ဆံရေး လေးကလေးပေါ့။ သွားမယ်.....နောက်မှဆုံတာပေါ့”

သူမက လက်ပြကာ ထွက်သွားတော့သည်။ သူမ နေ့သည့် ဖြစ်ပုံရသော ကောင် လေး တစ်ယောက် နှင့် သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ ဆိုင်ထပြာထွက်သွားတော့သည်။

အဲဒီ အချိန်ထိ ယိမ်းက ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်နေဆဲ။

သူ့မှာ လည်း သူ့အ ဖြစ်နဲ့ သူ့မို့ ဘယ်လိုစကားစရမယ်မသိ။ သူမလေး တင်ထား ခဲ့ သော စားပွဲပေါ်မှာ အင်္ကျီအိတ်က သူ့ကို လှောက်ပြောင်နေသလို။

“ယိမ်း”

“တောက”

တောက်ခေါက်သံကြောင့် သူ လန့်သွားရသည်။ယိမ်း တော် တော် ကို
ဒေါသထွက် နေပြီ။ ယိမ်း မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ တပေါက်ပေါက်နှင့် ကျလာတာမို့....

“ယိမ်း.....ယိမ်း စိတ်လျှော့ပါကွာ။ မောင်....မောင် ပြောပြပါမယ်။”

မောင့် စကားကြောင့် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ ကျွန်မ မသိသေးတဲ့ အ
ကြောင်းအရာတွေ မောင့်မှာ ရှိနေခဲ့ပါလား။

ပြီးတော့ မောင့် အင်္ကျီက အဲဒီ ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှသည့် ကောင်မလေးထံ
ရောက်နေခဲ့သည်။

“ယိမ်း.....ယိမ်း စိတ်လျှော့ပါကွာနော်”

“အဲဒီ အင်္ကျီက ဟိုကောင်မဆီ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာလဲ”

မောင်က ကျွန်မ လက်ကလေးကို ဖွဖွကိုင်ရင်း မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့်

“ဒီ....ဒီလိုပါကွာ။အဲဒီ နေ့က မိုးရွာနေတယ်။ မိန်းက မိုးရေစို၌ပြီး
ကားငှားနေတာ။ ဒါပေမဲ့ မောင် အဲဒီ အချိန်ထိ ကားတားနေတာ မိန်းမှန်း မသိဘူးနော်။
မိုးရေထဲ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကားတားနေတယ်ဆိုတာပဲ သိတယ်။ ကားမရလို့
ဒုက္ခရောက် တယ်ထင် တာနဲ့ ရပ်ပေးလိုက် တာ။ အနားရောက်မှ မိန်းမှန်း သိလိုက်တာ”

မောင်က မိုးရေထဲ အပြင် ဘာထွက်လုပ်ရတာ လဲ

ကျွန်မအမေးကြောင့် မောင့် မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားရကာ....

“အဲဒီ နေ့ကအဲဒီ နေ့က”

မောင် စဉ်းစား::နေပုံရသည်။ ပြီးမှ...

“ယိမ်းသိတယ်လေ။ အဲဒီ နေ့က မောင့် Laptop လေးပျက်နေတာ သွားပြင်တာ
လေ။လမ်းရောက်မှ မိုးမိတာ”

“မောင်ရယ်...”

“ဒါဆို သူနဲ့ဆုံခဲ့တာကို ယိမ်းကို ဘာလို့ မပြောရတာလဲ”

“မောင် မေ့သွားလို့ပါကွာ။ ကဲ....မောင်တို့ ပြန်ရအောင်နော်”

မောင်က ပြောရင်း ကျွန်မ လက်ကိုဆွဲကာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...မောင်....ယိမ်း ဒီကိစ္စကို သေချာသိရမှ ဖြစ်မယ်။”

“ကျွတ်”

စုတ်တစ်ချက် သပ်ရင်း မောင်က ခုံတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

“ဘုရားရေ....”

ဒီလိုပုံစံဟာ ကျွန်မရှေ့မှာ မောင် ပထမဆုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံပါ

လား။

ကျွန်မ...ကျွန်မကို မောင်က စိတ်ပျက်နေခဲ့ပြီလား။

“ဟင့်အင်း...”

အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရပါဘူး။

ကျွန်မ မောင့်မျက်ဝန်းထဲကို စူးစူးနစ်နစ်အောင် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မောင်က မေ့တတ်တဲ့သူမျိုး မှ မဟုတ်တာ။မောင် အစာမကြေတာ၊ ရင်ပြည့်နေတာ၊ ဝမ်းချုပ်နေတာကအစ ယိမ်းကို ဖွင့်ပြောနေကြပဲဟာ။ ဒီကိစ္စကြမှ ဘာလို့ မပြောရတာလဲ။”

“ယိမ်းကလည်းကွာ။ ဒီကိစ္စက မောင် ဝမ်းချုပ်တဲ့ ကိစ္စလောက် အရေးမပါလို့ပေါ့။”

မောင့် အဖြေကြောင့် ကျွန်မ နည်းနည်း ဘဝင်ကျသွားရသည်။

မောင့်ကို ယိမ်း ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့....

“ယိမ်းရယ်....မောင့်ကို ယုံတယ်ဆိုရင် ပြီးပြီပေါ့။”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ မောင်။ ယိမ်း မောင့်ကို ယုံပေမယ့်
ဟိုကောင်မလေးကိုတော့ မယုံဘူး”

မောင်က ကျွန်မစကားအဆုံး သက်ပြင်းတစ်ချက် မူ တ်ထုတ်လိုက်ပြီး.....

“ယိမ်းဘက်က သံသယ်ဝင်နေတာပါ။ ယိမ်း သူနဲ့ စကားမပြောဖူးလိုပါ။ သူက
ပွင့် လင်းတယ်။ ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပါ။ ယိမ်း သူနဲ့ စကား ပြောကြည့်
ပါလား။ သူ့ကို ခင်သွားမှာ သေချာတယ်။”

“မဟုတ်ဘူး မောင်။ သူက မောင် ထင်သလို ဖြူစင်ပွင့်လင်းတဲ့ မိန်းက လေးမျိုး
မဟုတ်ဘူး။ လက်သည်းဖွက်ထားတဲ့ ကျားသစ်လို မိန်းမမျိုး ၊ယိမ်းက မိန်းကလေးချင်းမို့ သိ
တယ်မောင်။ “

“မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ပေါ့။ သူ target ဟာ ဘာလဲ
ဆိုတာ ကိုလည်း ယိမ်းသိတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ မာယာများ တယ်။ ယောက်ျားတကာကို
အလှနဲ့ မြူဆွယ်မယ့်ရုပ်မျိုး ။”

“တော် တော့ယိမ်း”

မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် အော်လိုက်သော မောင့်သံကြောင့် ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ
တောင် တုန်သွားသည်။ မောင်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

“ဆောရီး....ယိမ်း။ မောင် စိတ်လောသွားတယ်။ မိန်းက ဘယ်လိုမိန်း ကလေး
ဖြစ်နေပါစေ။ သူ့ကွယ်ရာမှာ မောင်တို့ သူ့အကြောင်းပြောတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ။
သူ့ကြောင့် မောင်တို့နှစ် ယောက် တွေ နေရတဲ့အချိန်တွေ ကို စိတ်ညစ်စရာတွေ မ ဖြစ်
စေချင်ဘူး။”

“ မောင့်ဘက်က သူ့အပေါ် ရိုးသားတာမို့ ယိမ်းဘက်ကလည်း သူ့အပေါ် အထင်
တွေ မလွဲစေချင်ဘူး။ အခု လောလောဆယ်တော့ မောင် စိတ်အရမ်းရှုပ်သွားလို့ မောင် ပြန်

တော့မယ်။

“ယိမ်းလည်း ဆိုင်ကို ဆက်သွားမှာ မှလား။ ညမှ မောင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် နော်။ ကဲ... မောင် သွားပြီ။”

ကျွန်မ စကားသံတောင် မစောင့်တော့ဘဲ စားပွဲပေါ်မှ ကားသော့ကို ယူကာ မောင် ထွက်သွားတော့သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မကို ဒီလို တစ်ယောက် တည်း မောင် မထားခဲ့ဖူးသလို ဒါဟာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတွက် နိမိတ်ပုံလေလား။

အဲလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။

ကျွန်မ...

ကျွန်မ မောင့်ကို အရမ်းချစ်လွန်းလိုပါ။

လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်လိုပါ မောင်ရယ်။

ကျွန်မ လက်ကို လမ်းတဝက်မှာ မဖြုတ်ချခဲ့ပါနဲ့ နော်။

ဪ.....

ကျွန်မကိုသာ ထားရစ်ခဲ့တာ စားပွဲပေါ်က အင်္ကျီအိတ်ကလေးကိုတော့ မောင် မမေ့ မလျော့ပဲ ယူသွားခဲ့တာပါလား။
